

မြသန်းတင်

နှစ်တစ်ရာကမ္ဘာ
စုံထောက်ဝတ္ထုတိုများ (၃)

ဒုတိယအကြိမ်

အခန်း (၁)

သူ့နယ်လားကိုယ့်နယ်လား

ဇာတ်ဆောင်စုံထောက် အဲလဗတ်ကင်ပီယန်

စတင်ပေါ်ပေါက်သည့်နှစ် ၁၉၂၈ ခုနှစ်

(အင်္ဂလိပ်စာရေး ဆရာ မာဂျရီအယ်လင်ဟမ်၏ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ဖြစ်၍

ဇာတ်ဆောင်စုံထောက်မှာ အဲလဗတ် ကင်ပီရန် ဖြစ်သည်။ စုံထောက် ဝတ္ထုတိုကောင်း တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။)

ထိုနေ့ညက လန်ဒန်တွင် အလွန်ပူအိုက်သည်။ မြို့၊ ထဲရှိ ကျွန်တော် တို့ ပန်းချီ စတူဒီယို အမိုးမှ ကောင်းကင်ပေါက်ကြီးကို ဖွင့်အိပ်ရ ၏ ။ ကြပ်ခိုးတွေ အောက်သို့ လွင့်ကျလာသည့်တိုင် လေရလျှင် တော် ပြီဟု သဘောထားကာ အမိုးကောင်းကင်ပေါက်ကို ဖွင့်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ လန်ဒန်မြို့၊ တစ်မြို့၊ လုံး အိုက်စပ်စပ်ကြီး ဖြစ်လျက် ရှိသဖြင့် တော် တော် နှင့် မအိပ်နိုင်ကြ။

အစောထုတ် ညနေပိုင်း သတင်းစာများ တွင် လူသတ်မှု အကြောင်း ပါပြီးပြီ။ ညနေသုံးနာရီ သတင်းစာ ရောက်လာကတည်းက ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော် ဖတ်ပြီးပြီ။ ကျွန်တော် သည် သတင်းစာကို ပျင်းပျင်းရိရိ ဖတ်နေ ၏ ။ မျက်ခွံတွေ လေးပြီး အိပ်ချင်နေသဖြင့် ပုံနှိပ်စာလုံး များ သည် ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်နေကြ ၏ ။

အ ဖြစ်အပျက်က ထူးထူးဆန်းဆန်း မဟုတ်။ ခပ်ရိုးရိုးဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ တစ်ဝက် လောက် ဖတ်ပြီးသည့်အခါတွင် ကျွန်တော် သည် သတင်းစာကို အဲလဗတ်ကင်ပီရန်ထံသို့ ပစ်ပေး လိုက်သည်။

အဲလဗတ်ကင်ပီရန်သည် နေ့ လည်စာစားရန် ပြန်လာရင်း အပူရှိန် ပြင်းသဖြင့် ချောင်ထဲတွင် ငြိမ်၍ ထိုင်နေ၏ ။ မျက်မှန်နောက်မှ သူ့ မျက်လုံးများ က မျက်တောင်

တဖျတ်ဖျတ်ခတ်နေကြသည်။ သတင်းစာများက ထိုလူသတ်မှု ကို (ကိုးကုတ် သေနတ်ပစ်မှု) ဟု ခေါင်းတပ်ကြသည်။

အချက်အလက်များ ကလည်း ရှင်းသည်။ ထိုနေ့ နံနက် စောစော တစ်နာရီလောက်တွင် လန်ဒန်မြို့ အရှေ့မြောက်ပိုင်း ဗက်ကေး ရှင်းလမ်း တစ်လျှောက်တွင် တာဝန်ကျနေသည့် ပုလိပ် တစ်ယောက် သည် လူ တစ်ယောက် ဒဏ်ဒဏ်ဖြင့် လျှောက်လာကာ လမ်းပေါ်တွင် လဲကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ ၏ ။

ထိုညမှာ ပူအိုက်သည့်အတွက် အပူရှိန်ကြောင့် မူးမေ့ လဲကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်သဖြင့် တာဝန်ကျပုလိပ်သားသည် ထိုလူ၏ လည်စည်းကို ဖြုတ်ပေးပြီးနောက် သူနာ တင် ကားတစ်စီးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် သူနာတင်ကား ရောက်လာသည့် အခါတွင် မူ ထိုလူမှာ အသက်မရှိတော့သည့် အတွက် အလောင်းကို ရင်ခွဲရုံသို့ ယူသွား၏ ။ ပခုံး ညှပ်ရိုးနှစ် ဖက်ကြားတွင် သေနတ်မှန်၍ သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ် ၏ ။

ကျည်ဆံသည် ကိုယ်တွင် :သို့ ဝင်သွားကာ လက်ဝဲဘက် အဆုတ်ကို ဖောက်ထွက်သွား၏ ။ ထို့နောက် နှလုံးကို ဖြတ်သွားကာ ခန္ဓာကိုယ် ရင်ရိုးကြားထဲတွင် ညှပ်နေ ၏ ။

သို့ရာတွင် ပုလိပ်မှာ ဘာသံမျှ မကြားရသဖြင့် အသံတိတ် ကိရိယာတပ်ထားသော သေနတ်ဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ ပစ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆစရာ ဖြစ်နေ ၏ ။

အဲလဗတ် ကင်ပီရန်သည် ထိုသတင်းကို ဖတ်နေသည့်တိုင် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိလှ။ ပူလောင် အိုက်စပ် နေရသည့်အထဲတွင် အ ဖြစ်အပျက် ကလည်း ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြားမရှိ။ ကင်ပီရန်သည် ကြမ်းပေါ်တွင် ခြေဆင်းထိုင်ရင်း သတင်းစာကို စိတ်မပါတပါနှင့် ဖတ်နေသည်။

' ဒီလိုပဲ သေနေကြတာပါဗျာ၊ သိပ်မဆန်းတော့ပါဘူး '

ဟု ပြောကာ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေ ၏ ။ ထို့နောက်မှ ' အလို နေရာ
ကတော့ တကယ့် နေရာပဲဗျို့ ၊ ဗက်ကေးရှင်းလမ်း ဆိုပါကလား၊ မာဂျီ၊ ခင်ဗျားကော အဲဒီ
လမ်းကို ရောက်ဖူးသလား' ကျွန်တော် က သူ့အမေးကို မဖြေ၊ လူ တစ်ယောက်
သေသွားသည့် အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။

ခဏကြာလျှင် စတန်စလောအုတ် ရောက်လာကာ ထိုအမှု နှင့် ပတ်သက်၍
အသေးစိတ် ပြောပြသည်။ အုတ်သည် ညနေ လေးနာရီ လောက်တွင် ကင်ပီယန်ကို
လာရှာခြင်း ဖြစ် ၏ ။

ထိုစဉ်က အုတ်မှာ စုံထောက် အင်စပက် တော် ဖြစ်ပြီး အရေး အကြောင်းရှိလျှင်
ကင်ပီယန် ဆီသို့ လာ၍ တိုင်ပင်လေ့ရှိသည်။ သူတို့ နှစ် ယောက် ဆက်ဆံရေး မှာ တော် တော်
ထူးဆန်းသည့် ဆက်ဆံရေး ဖြစ်၏ ။ ကင်ပီယန်သည် အပျော်တမ်း အလွတ်စုံထောက် ဖြစ်ပြီး
အုတ်မှာ ဝါရင့် စုံထောက် အင်စပက်တော် ကြီး ဖြစ်သည့်တိုင် သူတို့နှစ် ယောက် တစ်ယောက်
ကို တစ်ယောက် လေးစားစွာ ဆက်ဆံလေ့ ရှိကြ၏ ။

အုတ်သည် အရေး တကြီးဖြင့် ပေါက်လာ၏ ။

' ခင်ဗျား အနားတင် ဖြစ်တဲ့အမှု ပဲဗျ၊ အမှု ကတော့ တော် တော် ထူးဆန်းတဲ့ အမှု

ဟု ဆိုကာ အုတ်သည် ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူတို့ နှစ် ယောက်
သည် အပူရှိန်ကြောင့် စကားမပြောနိုင် ကြသေးဘဲ အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ
ထိုင်နေကြသည်။

အုတ်က ' အမှု က အောက်တန်းစား ရာဇဝတ်မှု ပါဗျာ၊ လူဆိုးဂိုဏ်းချင်း
ပစ်ကြခတ်ကြတာ၊ ခင်ဗျားတို့ ကတော့ စိတ်ဝင်စားချင်မှ ဝင်စားမှာ ပဲ၊ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော့အဖို့တော့ စိတ်မဝင်စားလို့ မ ဖြစ်ဘူးဗျ။

ပထမအကြောင်းက လူသတ်သွားတယ်လို့ အစွဲခံရတဲ့သူဟာ ဒီလို လုပ်မယ့်
လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒုတိယ အကြောင်း ကတော့ ကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်

တွက်တာ မှာ :သွားတယ်။ ဒီနှစ် ချက်ကြောင့် ဒီအမှု ကို ကျွန် တော် စိတ်ဝင်စားတာ'

'ဟောဒီ ကောင်မလေးတွေ ဟာ ဒီအတိုင်းချည်းပဲဗျာ။ ဘယ်တော့မှ စိတ်မချရဘူး'

အုတ်က ရှိုး ဆက်ဖင်းဆိုသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် အကြောင်းကို ပြောပြ
၏ ။

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်မှာ မူ သူပြောသည့် မိန်းကလေးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးပါ။
ကျွန်တော် တို့နှစ် ယောက် သည် အင်စပက်တော် အုတ် ပြောသည့် စကားများ ကိုသာ
နားထောင်နေကြသည်။

အုတ်၏ အပြောအရ ရှိုး ဆက်ဖင်းဆိုသည့် မိန်းကလေးမှာ ဒိုနိုဗန်ဆိုသည့်
ခေါင်း တစ်ယောက် ၏ အိမ်မှ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းသိရ ၏ ။ ခပ်ပိန်ပိန်၊
ရင်ပြားပြား၊ ဆံပင်နက်နက် ၊ မျက်နှာ ရှည်ရှည်နှင့် ဖြစ်သည်။

အဝတ်အစားဝတ်လျှင် ဇာအင်္ကျီများ ကို ဝတ်တတ်ပြီး ရွှေကြိုး ၊
ရွှေလက်ဝါးကပ်တိုင်၊ ရွှေရင်ထိုး စသည်တို့ ကို ဝတ်လေ့ရှိ ၏ ။ အသက်မှာ နှစ် ဆယ်ခန့်
ရှိလေပြီ။

ဒိုနိုဗန်မှာ အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ် ခန့် ရှိပြီး ထောင်လည်း ဆယ်နှစ်
ကျခဲ့ဖူးသည်။

'လုယက်မှု နဲ့ ထောင်ဆယ်နှစ် ကျူးတယ်ဗျာ။ သူလွတ်လာလို့ ကောင်မလေးနဲ့
တွေ့တော့ ကောင်မလေးက ဆယ့်ခြောက်နှစ် ပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီ ကတည်းက
ကောင်မလေးကို အပိုင် သိမ်းထား လိုက်တာပဲ'

ကျွန်တော် တို့သည် သူ့စကားများ ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင် နေကြသည်။

ထိုစဉ်က အုတ်က ဂျန်နီဂီးလ်ချစ် အကြောင်းကို ဆက်ပြော၏ ။ ဂျန်နီမှာ
သေသူ၏ အမည် ဖြစ်၏ ။ သူ့ အဆိုအရ ဂျန်နီနှင့် ရှိုး ဆက်ဖင်းတို့ နှစ် ယောက်

ချစ်နေကြကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။

'ကျွန်တော် လည်း ဒီလောက်စိတ်ကူးယဉ် တတ်တဲ့လူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ် ယောက် ရဲ့ အချစ်ကို ကြည့်ပြီး အချစ်ဆိုတာ တော် တော် တန်ခိုး စွမ်းပကားကြီးတဲ့ အရာ ပါလား ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားတယ်'

အင်စပက်တော် အုတ်သည် စကားကို ဖြတ်၍ ပြုံး လိုက်ရင်း

'မိန်းမစိတ်များ ဘယ်လောက် ဆန်း ကျယ်သလဲဆိုရင် သူနဲ့ ကြိုက်နေတဲ့ ဂျွန်နီ သေသွားတာကိုတော့ ရင်ခွဲရုံအထိ အလောင်းကို လာကြည့်တယ် ။

ဒါပေမဲ့ ဂျွန်နီကို သတ်တဲ့ လူသတ်သမားကျတော့ အဲဒီ အချိန်တုန်းက လူသတ်သမားဟာ ဒီမှာ မရှိပါဘူးလို့ ပြောပြီးလူသတ်သမားကို အကာအကွယ် ပေးပြန်သမျှ ထားပါလေ၊ သူ့ သက်သေ ထွက်ချက်က ဒီလောက် အရေး မကြီးဘူးပဲ ထားပါ။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက မိန်းမတွေ စိတ်ဆန်းကျယ်ပုံကို ပြောတာပါ'

ကင်ပီယန်က စိတ်ဝင်စားစ ပြုလာကာ

'အသေးစိတ် ကလေးတွေ ပြောပြစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော် တို့က ညနေ သတင်းစာကိုပဲ ဖတ်ရသေးတယ်၊ ညနေထုတ်ထဲမှာ သိပ်စုံစုံ လင်လင် မပါဘူး'

အင်စပက်တော် အုတ်က သူ့ ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း

'ဒီအကြောင်းကို ပြောရတာ တော် တော် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတယ်ဗျာ၊ အ ဖြစ်အပျက်က ဘာမှ မဆန်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မဆန်းပဲနဲ့ ခက်နေတာ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဆီကို ကျွန်တော် လာခဲ့တာ၊ ကျွန်တော် နဲ့ အတူလိုက်ပြီး အခင်း ဖြစ်တဲ့ နေရာကို ကြည့်နိုင်မလား'

အပူရှိန် ပြင်းလွန်းသည့်အတွက် အားလုံးငြိမ်သက် နေကြသည်။

အင်စပက်တော် အုတ်သည် မြေဖြူတစ်ချောင်းကို ကောက်ကိုင်ကာ ကိုယ်ဟန်ပြမယ် ထိုင်လေ့ရှိသည့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကောက်ချစ်ပြ လိုက်သည်။

'ဟောဒါက ဗက်ကေးရှင်းလမ်းဗျာ၊ အလျား ကတော့ တစ်မိုင်နီးပါး လောက်

ရှိမယ်။ အဲဒီ လမ်းမ တစ်ဝိုက်မှာ ကုန်လှောင်ရုံကြီးတွေ ပဲ ရှိတယ်။

ခု ကျွန်တော် ဆွဲပြတဲ့ နေရာက သဲတွေ ထည့်ထားတဲ့ပုံးကြီး၊ အဲဒီ သဲပုံးကြီးဟာ ပုလိပ်နှစ် ယောက် တာဝန်ကျတဲ့ ရပ်ကွက်နှစ် ခုကို ပိုင်းထားတဲ့နေရာဗျ။ သဲပုံးရဲ့ ဒီဘက်မှာ ပုလိပ် တစ်ယောက် ၊ ဟိုဘက်မှာ ပုလိပ် တစ်ယောက် ၊ အဲဒီ သဲပုံးကနေပြီး လက်ဝဲဘက်ကို ဆယ်ကိုက်လောက် သွားလိုက်ရင် မီးသွေးကျင်းလမ်းကို ရောက်တယ်။ မီးသွေးကျင်းလမ်း ဆိုတာက တစ်ဘက်ပိတ် လမ်းကြားကလေး၊ လမ်းဘေး တစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ ကုန်လှောင် ရုံကြီးတွေ ရဲ့ နောက်ကျောရှိတယ်။

အဲဒီ လမ်းထိပ်အဆုံးမှာ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ရှိတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က အလင်းဆိုင်ဗျ၊ အဲဒီ နားမှာ စာပုံနှိပ်တိုက်ကြီး နှစ် တိုက်လောက် ရှိတယ်ဗျ။

အဲဒီ က အလုပ်သမားတွေ လာလာပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်ကြတယ်။ လက်ဖက်ရည် ဆိုင် ကတော့ တရားဝင် ဗန်းပြထားတဲ့ အလုပ်ပေါ့လေ၊ အမှန် ကတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဟာ ဒိုနိုဗန်ရဲ့ ဌာနချုပ်ဗျ၊ သူ့ဒုစရိုက်ဌာနချုပ်၊ ဂျိုး ဇက်ဖင်းက အဲဒီ ဆိုင်မှာ ဆိုင်ထိုင်ရတာ ဗျ၊ ကောင်မလေး ခမျာမှာ တစ်နေ့လုံး ဆိုင်ထိုင်ရတာ ဗျ၊ သူ့ ကို ကြည့်လိုက်ရင် အဲဒီ မှာ ချည်းပဲ အမြဲတမ်း ငုတ်တုတ် တွေ ရတယ်။'

အုတ်က စကားရပ်လိုက် ၏ ။

ကျွန်တော် သည် သူပြောသည့် စကားများ ကို နားထောင်ရင်း ပူလောင် အိုက်စပ်သည့် ညဉ့်ကိုပင် မေ့လျော့သွားကာ သူပြောသည့် ဆိုင်ထိုင်ကောင်မလေး ဂျိုး ဇက်ဖင်းကို မြင်ယောင်နေသည်။ ခဏကြာလျှင် အင်စပက်တော် အုတ်သည် စကားကို ဆက်ပြောနေသည်။

' အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အပေါ်ထပ် ထပ်ခိုးကလေး တစ်ခုရှိတယ်ဗျ၊ ဒုတိယထပ်မှာ ဆိုပါတော့၊ အဲဒီ ကျွန်တော် တို့ မိတ်ဆွေကြီး ဒိုနိုဗန်က ညနေဆိုရင် အဲဒီ မှာ စခန်းချတယ်။ သူ့ မှာ လ ညည်း သူ့အပေါင်းအသင်းနဲ့ သူဆိုပါတော့လေ၊ ဒီတော့ သူ့ ကို

ကျွန်တော်တို့ အလစ် ဝင်ဖမ်းရမှာပဲ'

အင်စပက်တော် အုတ်သည် သူဆွဲထားသည့် ပုံကြမ်းကို ငုံ့ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် သံပုံးလုပ်ထားသည့် ခုံနှင့် တစ်ပေအကွာတွင် ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် မြေဖြူနှင့် ဝိုင်းပြလိုက်ကာ

'ဥန်နီ သေနတ်နေရာက ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ဗျ၊ ပုလိပ်က ဒီနေရာတည့်တည့်မှာ ရှိနေတယ်။ အဲဒီ ကနေပြီး ဥန်နီဟာ လမ်းခါတ်မီးတိုင် နားရောက်တော့ ယိုင်တီးယိုင်တိုင် ဖြစ်ပြီး လဲကျသွားတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ သူက ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရပ်နေတဲ့ ပုလိပ်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး သူနာပြုကား တစ်စီးကို ခေါ်လိုက်တယ်။

ဒီအထိတော့ ပြဿနာ ဘာမှ မရှိသေးပါဘူး။ လွယ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားစရာ တစ်ချက်ရှိတယ်။ ပထမတစ်ချက် စပစ်လိုက်တုန်းက ဒိုနိုဗန်ဟာ ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ ဘယ်နားကနေပြီး ပစ်တာလဲ ဆိုတဲ့အချက်ပဲ။ အဲဒီ အချိန်တုန်းက လမ်းထဲမှာ ပုလိပ်နှစ်ယောက် ရှိနေတယ်နော်။ ဒါကို ခင်ဗျား သတိထားပါ။

သေနတ်ပစ်မှု စ ဖြစ်တဲ့ အချိန်တုန်းက နဲဗားစထရီလမ်းက ပုလိပ် တစ်ယောက်က ကုန်လှောင်ရုံ ကိုပတ်ပြီး ပတ်တရောင် လှည့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖိလစ်ကုတ်လမ်းက ပုလိပ် ကတော့ အနားတစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေတယ်။ အချင်း ဖြစ်တဲ့နေရာနဲ့ ကိုက်လေးဆယ် လောက်ပဲဝေးတယ်။ ဥန်နီ လဲကျသွားတာကို သူပဲ မြင်လိုက်တာပဲ။

ဒါပေမယ့် သေနတ်သံတို့ ဘာတို့ တော့ မကြားလိုက်ရဘူးတဲ့။ ကဲ ဒီတော့ ကျွန်တော် သိချင်တာက သေနတ်ကို ဘယ်က ပစ်လိုက်တာလဲ၊ လမ်းတစ်ခု လုံးမှာ လဲပုန်းကွယ်ရာဆိုလို့ တစ်နေရာမှ မရှိဘူး။'

'ဒိုနိုဗန်ဟာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက ဘယ်တုန်းက ထွက်လာတာလဲ။ ဘယ်လို ထွက်လာခဲ့သလဲ။ ပြီးတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ထဲကို ပြန်ရောက်သွားတာလဲ၊ လမ်းဘေး တစ်ဖက် တစ်ချက် မှာ ရှိတဲ့ ကုန်လှောင်ရုံ နံရံကြီးတွေ က ကွန်ကရစ်နံရံ

အထူးကြီးတွေ ဗျ ဘေးကနေ တွယ်ပြီး တက်လာလို့ လဲ မရဘူး။

အမိုးပေါ်က တက်လာဖို့ ဆိုတာကလည်း မ ဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကုန်လှောင်ရုံ အမိုး ကြီးတွေ က အမြင့်ကြီးတွေ ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က အသက်ကယ်လေ့ ကလေးလို ဖြစ်နေပြီး ကုန်လှောင်ရုံကြီးတွေ က ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးတွေ လို ဆိုတော့ ဘယ်နှယ်လု ပဲပြီး ဂျွန်နီကို သေနတ်နဲ့ ပစ်သလဲဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒါ ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ မရဘူး'

' ဒါ ကတော့ သူပစ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ တွေ့ :စရာရှိတော့တာ ပေါ့ဗျ'

ဟု ကျွန်တော် က ပြောလိုက် ၏ ။ အုတ်သည် ကျွန်တော့်ကို သနားသလို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ

' ဒိုနိုဗန်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့၊ အင်္ဂလိပ် လူ မျိုး ထဲမှာ သေနတ် ကိုင်တာဆိုလို့ သူ တစ်ယောက် ပဲရှိတယ်။

ဒိုနိုဗန်ဟာ နယူးယောက် မှာ သူ့ ဂိုဏ်းသားတွေ နဲ့ အတူ ထောင်ငါးနှစ် ကျခဲ့ဘူးတယ်။ အဲဒီ လို အမှု တစ်ခု ကျူး လွန်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ဒိုနိုဗန်ဟာ တော် တော် လေး ငြိမ်ကျသွားပြီး ဘာမှလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မလုပ်တော့ဘူးတဲ့၊ ဂျွန်နီက သူ့ဂိုဏ်းသားတွေ ထဲက တစ်ယောက် လေ။

ဒီတုန်းမှာ ဂျွန်နီက ကောင်မလေးနဲ့ ဖြစ်နေရော၊ ဖြစ်ရုံ တင် မကဘူး၊ ဂိုဏ်းကိုလည်း ကလန်ကဆန် လုပ်လာတာကိုး၊ ဒီတော့ ဒိုနိုဗန် ဘက်က နေပြီးကြည့်ရင် သူ့ မှာ နှစ် ထပ်ကွမ်း အစော်ကားခံရသလို ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ကောင်မလေးကိုလည်း အလှခံလိုက်ရသေးတယ်၊ သစ္စာဖောက်တာ ကိုလည်း ခံလိုက်ရ သေးတယ်ဆိုတော့ နာမယ် ဆိုလည်း နာစရာပေါ့'

အုတ်က ခဏရပ်၍ ပြုံး လိုက်သည်။

' ဒီတော့ ဒိုနိုဗန်ဘက်ကနေပြီး ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဂျွန်နီကို အပြတ်ရှင်းရမှာ ပဲ။ မရှင်းဘဲ နေလို့ မ ဖြစ်ဘူး။ ခုရှင်းမလား နောင် ရှင်းမလား၊ အချိန်ကိုပဲ ရွေးရမှာ ပဲ။ သူ့

ဂိုဏ်းသားတွေ အားလုံး ကလည်း ဂျန်နီကို ရှင်းမယ်လို့ မျှော်လင့် နေကြတယ်။

ဒီပြင် ဂိုဏ်းတွေ ကလည်း ဂျန်နီ ကိစ္စကို သူဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့် နေကြတယ်။ ဒိုနီဗန်ကလည်း ဂျန်နီဆိုတဲ့ ကောင် နောက်တစ်ခါ ဆိုင်ထဲကို လာရဲလာကြည့်၊ အဲဒီ အခေါက်ဟာ ဆိုင်ကို သူနောက်ဆုံး လာတာ ဖြစ်စေရမယ်လို့ ကြိမ်းထားတယ်။

ဒါနဲ့ မနေ့ညဉ့် တုန်းက တော့ ဂျန်နီကလည်း ရောက်လာတယ်။ ဂျန်နီကို မြင်တော့ ကောင်မလေးက မြန်မြန် ထွက်သွားဖို့ ပြောတယ်။ ဒီတင် ဂျန်နီလည်း လမ်းကြား လေးထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။ လမ်းချိုး ရောက်တော့ ကွေ့ပြီး လမ်းမအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီ လို လျှောက်လာ တုန်းမှာ ဒိုနီဗန်က ပစ်သတ်လိုက်တာပဲ။ ဒီမှာ ကင်ပီယန် တစ်ခြား နည်းဘယ်နည်းနဲ့မှ မ ဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီနည်းပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဆရာဝန် ကတော့ ပွဲခြင်းပြီးသေတာ ဖြစ်ရမယ်တဲ့။ သေသူဟာ ကျည်ဆံမှန်ပြီး သုံးလေးလှမ်း အပြင် မလျှောက်နိုင်တော့ပဲ လဲကျ သွားတာတဲ့၊ နောက်ကျောတည့်တည့်ကို ကျည်ဆံ မှန်သွားတာတဲ့၊ သေနတ်ကျည်ဆံ ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဒိုနီဗန်ရဲ့ သေနတ်ကျည်ဆံပဲ၊ ခုထက်ထိတော့ သေနတ်ကို ရှာလို့ မတွေ့ သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တို့ လိုချင်နေတဲ့ သေနတ်မျိုး သူ့ ဆီမှာ တစ်လက်ရှိမှာ သေချာပါတယ်။

ခု ကျွန်တော် တို့မှာ အရေး အကြီးဆုံး သက်သေ အထောက်အထား လိုနေတယ်။ ဒိုနီဗန်ဟာ ဘယ်နေရာမှာ ရပ်နေပြီး ဘယ်လို ပစ်လိုက်သလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော် တို့ သက်သေ ခိုင်ခိုင် လုံလုံ ရပြီ ဆိုရင် ဒိုနီဗန်ကို ကျွန်တော် တို့ ကောက်ဖမ်းလိုက် ရုံ ပဲ ရှိတော့တယ်'

ကင်ပီယန်သည် သူ့ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏ ။ မျက်မှန်နောက်မှ မျက်လုံးများ သည် တစ်စုံ တစ်ရာကို လေးနက်စွာ တွေ့ တောသည့်ဟန် ပေါ်နေသည်။

'ဒီအချိန်မှာ ဒိုနီဗန်မရှိဘူး၊ တခြားကို သွားနေတယ်လို့ တွက် သလား'

အုတ်က ပုခုံးကို တွန့် လိုက်ရင်း

'ဟင့်အင်း၊ ခိုနိဗန်ဟာ တစ်ချိန်လုံး အပေါ်ထပ်က အခန်းလေး ထဲမှာ ရှိနေတယ်။ ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူးလို့ ထွက်ထား တယ်။

ဒီအတိုင်းပဲ တလျှောက်လုံး ထွက်နေတယ်၊ သူ့ ကို သတ်ဦး၊ ကောင်မလေး ကတော့ ပြောင်းထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒီအတိုင်း ထွက်မှာ ပဲ၊ သေကာနီး သွားစစ်ရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ထွက်မှာ ပဲ၊ သူနဲ့ ကြိုက်တဲ့ငန်က အသတ်ခံရလို့ ပူပူနွေးနွေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကောင်မလေးက ဒီလို ထွက်ရက်တာတော့ အံ့သြလို့မဆုံးဘူးဗျာ၊ တကယ်ပဲ၊ အေးလေ၊ သူလည်း သူတို့ဂိုဏ်းရဲ့ သစ္စာကို စောင့်ရတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာ ပေါ့။ အကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့။

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့ဗျာ၊ သူ့ ကို ဘာမှ မမေးရသေးခင်မှာ သူက ခိုနိဗန်ဟာ တစ်ချိန်လုံး အပေါ်ထပ် အခန်းကလေးထဲက ဘယ်မှ မ သွားပါဘူးလို့ ပြောတာ ကတော့ နည်းနည်း လွန်တာပေါ့'

'ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ က မစစ်ဆေးသေးဘဲနဲ့ သူကိုယ်တိုင်က စပြီး ပြောတာလား'

ဟု ကင်ပီယန်က မေးလိုက်သည်။ အုတ်က ခေါင်းငြိမ့်ပြ လိုက်၏ ။ သေးငယ်ပြာလဲ့သည့် သူ့မျက်လုံးများ သည် တောက်ပ လာကြသည်။

'အစစ်ခံတာမှ ဂတ်ထဲကို အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး အစစ်ခံတာ ခင်ဗျာ၊ ပြောတာမှ ဒီလိုဟာမျိုး ကျွန်တော် လည်း တွေ့ ပူးပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ တော် တော် နှလုံးနာတယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် လည်း သူ့ကို ခေ အော်ငေါက်ပြီး သွား..... ရင်ခွဲရုံမှာ ရှိတဲ့ နင့်အကောင် အလောင်းကို သွားကြည့်ချည်ဦး၊ ကြည့်ပြီးမှ နင့်ထွက်ချက်ကို ပြန်အစစ်ခံလို့ ပြောလွှတ်လိုက်တယ်'

'ခင်ဗျားကလည်း ရက်စက်လိုက်တာဗျာ၊ ဒီတော့ ကောင်မလေးက ဘာပြန်ပြောသလဲ'

'အို.....ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ ငိုယိုနေတာပေါ့၊ ထားပါလေ၊ ဒါက ဒီလောက်
စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းပါဘူး။ ဂျိုး ဇက်ဖင်းလို ကောင်မလေးတွေ ဘာလုပ်လုပ် မလုပ်လုပ်
အရေး မကြီးပါဘူး။

သူလည်း သူတို့ကို ကာကွယ်ရမှာ ပေါ့။ သူက ဒီလောက် ပြောနေလို့လည်း
ကျွန်တော် တို့ သူ့ ကို စကားထဲ ထည့်ပြောနေရတာ ။ နို့မို့ရင် ပြောစရာတောင် လိုမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် တို့ အဖို့ အရေး ကြီးတာက ဒိုနိုဗန်ပါ။ ခု ကျွန်တော် သိချင်တာက
ဒိုနိုဗန်ဟာ ဘယ်ကနေပြီး ဘယ်လိုလုပ် ပစ်လိုက်သလဲ ဆိုတာပဲ သိချင်တယ်။

'တယ်လီဖုန်း မြည် လာသဖြင့် အုတ်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

'ကျွန်တော့် ဆီကို လာတာထင်တယ်၊ ခဏနေအုံးဗျာ။ ကျွန်တော်
နားထောင်ကြည့် လိုက်ဦး မယ်။ ဂတ်စာသင်ကြီးကို ခင်ဗျား ဖုန်းနံပါတ် ပေးခဲ့တယ်။'

အုတ်သည် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်၍ နားထောင်လိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းကို
နားထောင်ရင်း သူ့မျက်နှာသည် ပြောင်းသွား ၏ ။ ကျွန်တော် တို့ နှစ် ယောက် သည် သူ့ကို
စောင့်ကြည့် နေကြ ၏ ။

အတန်ကြာ နားထောင်နေပြီးနောက် အုတ်က

'အင်း ဟုတ်လား။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကိစ္စရှိပါဘူးလေ။ ရပါတယ်။ ဟုတ်လား။ ဟင်
ဘာ ဖြစ် လို့ ဒီလို လုပ်တာလဲ၊ ဘာ၊ ဟုတ်လား၊ အင်း ငါထင်သားပဲ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ'

အုတ်၏ မျက်နှာသည် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်ဟန်ကို ပြနေ၏ ။

ခပ်စောစောက သတင်းတစ်ခုကိုရ၍ တအံ့တဩ ဖြစ်နေစဉ် နောက်ထပ်
သတင်းတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည့် အတွက် ပို၍ အံ့ဩ ထိတ်လန့် သွားဟန်ရှိ ၏ ။

'ဘာရယ်၊ ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါကွာ၊ မသေချာပဲ မပြောပါနဲ့'

တစ်ဖက်လူက ဆက်ပြောနေသည်။ နားခွက်ထဲမှ လာနေသည့် သူ့ အသံကို
သဲ့သဲ့ကလေး ကြားနေရ၏ ။ အင်စပက်တော် အုတ်မှာ ကား စိတ်တိုသည်ထက်

တိုလာခဲ့လေပြီ။

'ဟုတ်ပြီ။ ဟုတ်ပြီ။ နားလည်ပြီ။ ရူးနေလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွာ။ အေးလေ ဟုတ်မှာ ပေါ့။ ပုထုဇဉ် ဆိုတာ အရူးချည်းပဲ မဟုတ်လား'

အုတ်သည် ပါးစပ်မှ တစ်ချက် ပျစ်ပျစ်နှစ် နှစ် ကျိန်ဆဲလိုက် ပြီးနောက် တယ်လီဖုန်းကို ချိတ်လိုက်သည်။

'ဘာလဲဗျ။ ခုထက်ထိ ဒိုနိုဗန်ဟာ ထပ်ခိုး အခန်းလေးထဲမှာ ရှိ နေတယ်လို့ ထွက်နေတုန်းပဲ တဲ့လား'

ဟု ကင်ပီယန်က မေးလိုက်၏ ။

'ဟုတ်တယ်ဗျ။ အောက်ထပ်မှာ ရှိတဲ့ ပုံနှိပ်တိုက် အလုပ်သမား နှစ် ယောက် ကလည်း ဒိုနိုဗန်ဟာ အဲဒီ နေ့ညက တစ်ညနေလုံး အပြင်မထွက်ဘူးလို့ ကျမ်းကျိန် ထွက်ထားကြတယ်။

ပုံနှိပ်တိုက် အလုပ်သမား တွေ ကတော့ စိတ်ဓါတ်အရ ကျန်းကျန်းမာမာ လူတွေ ပါ။ သူတို့ ထွက်ချက်တွေ က အားကိုးရမှာ ပါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့တစ်တွေ ဘယ်လိုပဲ ထွက်ထွက် ဖြန့်နီကို သတ်တာ ကတော့ ဒိုနိုဗန် သတ်တာပါဗျာ။

ဒါတော့ သေချာတယ်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ ရသလောက် ဆိုရင် ဒိုနိုဗန်ဟာ ကုန်လောင်ရုံကြီးတစ်ခုရဲ့ ထောင့်ချိုး ကနေပြီး လှမ်းပစ်တာဗျ။ ဗျို့ ကင်ပီယန်၊ ဘယ်လိုလုပ် ပစ်နိုင်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်စမ်းဗျာ။'

ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေ၏ ။ အဖြေမပေါ်နိုင်သဖြင့် ရက်နေပုံ ရသည်။

'ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ ရသလောက်တော့ နှစ် မျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ။'

'ဒါဖြင့် လည်း မြန်မြန်ပြောစမ်းဗျာ၊ နီဒါန်းတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ကဲ ဆိုစမ်း။'

ဟုပြောရင်း မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သုတ်လိုက်၏ ။ ကင်ပီယန်က

ချောင်းတစ်ချက် ဆိုးလိုက်ပြီ

'တစ်ချက်က အပူရှိန်ဗျာ၊ နောက်တစ်ချက်က ခင် ဗျားတို့ ကွန်ကရစ် ကုန်လှောင်ရုံနံရံကြီးတွေ ဗျာ။'

အင်စပက်တော် အုတ်က ပါးစပ်မှ ဆဲလုံးတစ်လုံး ထွက်လာ သည်။ ထို့နောက် ကင်ပီယန်ကို တောင်းပန်၏ ။

'ကဲပါဗျာ၊ အပူရှိန်တွေ ဘာတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ပြောမယ့်ကိစ္စကို မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ။ ကွန်ကရစ် နံရံတွေက ဘာ ဖြစ်သလဲ'

ကင်ပီယန်သည် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ရေးထားသည့် မြေပုံဇယားကွက်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

'ဟောဒီမှာ ကုန်လှောင်ရုံထောင့်ဗျာ၊ လက်ဝဲဘက်ကတော့ ဂျွန်နီ လဲကျသေဆုံး သွားတယ် ဆိုတဲ့ လမ်းမီးတိုင်ရယ်၊ အဲဒီအတိုင်း လက်ဝဲလက်ကို ဆက်လျှောက်သွားလို့ ရှိရင် ပုလိပ် တစ်ယောက်၊ နဲဗားစထရီ လမ်းကြားထဲကို ဝင်ပြီး ကွက်လပ်တစ်ခုကို သွားကြည့် နေတယ်။ သူ့ကို လမ်းမက နေကြည့်ရင် မမြင်ရဘူး။ သူကလည်း မမြင်နိုင်ဘူး။

မီးသွေးကျင်းရဲ့ လက်ယာဘက်မှာ လည်း ပုလိပ် တစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဒီတော့ တွေ့ကြည့်ရင် လူသတ်သမားဟာ ကွန်ကရစ် နံရံကြီးနစ်ဖက်နဲ့ ပုလိပ်နစ်ယောက်ရဲ့ ကြားမှာ ရောက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ ကြားထဲမှာ ရှိရမယ်လို့ တွက်နိုင်တယ်'

ကင်ပီယန်သည် အင်စပက်တော် အုတ်ကို မရဲတရဲဖြင့် လှမ်း ကြည့်လိုက်၏ ။

'ဒီတော့ ပုလိပ် တစ်ယောက်ဟာ နံရံကြီးတစ်ချပ်လို စိတ်ချရတယ်ဗျာ၊ အဲ ပုလိပ် တစ်ယောက်ဟာ နံရံကြီးတစ်ချပ်လို စိတ်မချရတဲ့ အခါလည်း ရှိတတ်တယ်။ အပူရှိန်သိပ်ပြင်းတဲ့ အချိန်မျိုး ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ လန်ဒန်ပုလိပ်ဟာလဲ နံရံကြီးတစ်ချပ် မဟုတ်တော့ဘူးဗျာ၊ မဟုတ်ဘူးလား'

အုတ်သည် သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏ ။ သူ့မျက်လုံးများ သည် မှေးသွားကြ၏ ။

' ဟုတ်တယ် ကင်ပီယန်၊ ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်နိုင်တယ်၊ ဟုတ်တယ် '

သူတို့နှစ်ယောက် သည် ခုံပေါ်တွင် မြေဖြူနှင့် ဆွဲထားသည့် ဇယားကို ကြည့်နေကြသည်။ အုတ်က ကိုယ်ကိုကိုင်ကာ လမ်းကျဉ်း ကလေးထဲ အဝင်တစ်နေရာကို ကြက်ခြေခတ်ပြလိုက်၏ ။

' အဲဒီ နေရာဟာ လမ်းမီးတိုင်ပဲဗျ၊ ကဲ ကျွန်တော် ကို တယ်လီဖုန်း လှမ်းပေးလိုက် စမ်းပါဗျာ။ ကျွန်တော် ဆက်ပြီး သည် အထိ ခဏစောင့်ပါဦး '

အုတ်က စိတ်အားထက်သန်စွာ စကားပြောလျက်ရှိစဉ် ကျွန်တော် တို့ က ကင်ပီယန်အား အကျိုး အကြောင်း မေးမြန်း ကြည့်ကြသည်။

ယန်က ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ချိုသာနူးညံ့စွာ ဖြင့်

' ဟောဒီမှာ သံပုံးကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ သံပုံးဟာ ပုလိပ်နှစ်ယောက် တာဝန်ကျတဲ့ နယ်နှစ် ခုကြားမှာ နယ်နမိတ်ပဲဗျ။

အဲဒီ ညက ပူလည်း ပူအိုက်လေတော့ ပုလိပ်မောင်က တော် တော် လေး ပင်ပန်းနေပြီ။ ဒီတုန်းမှာ သူ့ နယ်ထဲက လမ်းမီး တိုင် အောက်မှာ လူ တစ်ယောက် မူးမေ့ပြီး လဲကျသွားတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။

ပုလိပ်မောင်က စိတ်ထဲမှာ သူ့နယ်ထဲမှာ ဖြစ်တာမဟုတ်လို့ သိပ်ပြီး တာဝန် မယူချင်ဘူး။ ဒီတင် လူကလည်း သေးသေးညှက်ညှက်ဆိုတော့ မောင် ကဟာ လဲကျသွားတဲ့လူကို သံပုံးရဲ့ တစ်ဖက် လမ်းခါတ်မီးတိုင် အောက်ကို ရွှေ့မယ်လို့ စိတ်ကူးရတယ်။

ဒါမှ သူ့တာဝန် ကင်းမှာ ကိုး။ ဟိုဘက်နယ်ထဲမှာ လဲကျနေတော့ သူ့ တာဝန် မဟုတ်တော့ ဘူးပေါ့။ ပုလိပ် မောင်ခရဲ့ တာဝန် ဖြစ်သွားပြီ။ ဒီတင် အလောင်းကိုရွှေ့ပြီး တစ်ဖက်ကို သွားထားပြီး ပြန်တော့မလို့ ကုန်းကြည့်နေတုန်းမှာ ပုလိပ်မောင်ခ သူ့ဆီကိုရောက်လာတယ်။

မောင်ခ ကတော့ ဟိုလူသေနတ်မှန်ပြီး သေတယ်ဆိုတာ မသိသေးတော့ သူ့
စိတ်ထဲမှာ လည်း ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မ ဖြစ်သေးဘူးပေါ့။

အမှန် ကတော့ လမ်းကျဉ်းကလေး အဝကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အပေါ် ထပ်က
ကြည့်ရင် တည့်တည့်ကြီး မြင်နေရတယ် ဗျ။

နောက်တစ်နေ့ ကျမှ လူသတ်မှု ဆိုတာလည်း သိရော ပုလိပ်မောင်ကဟာ သူ
အလောင်း သွားရွှေ့တာကို ဘာမှမပြောတော့ပဲ အသာကလေး ငြိမ်နေ လိုက်တယ်။ သူ
တာဝန် ဖြစ်နေပြီကိုး'

အုတ်က တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်ပြီးနောက် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ' ပုလိပ်မောင်က
ကတော့ ဒီနေ့ မနက်ပဲ ခွင့်ယူသွားတယ်ဗျ။

လူ ကတော့ လူကေ ဂင်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အလောင်းကို သူပဲ ပထမဆုံး တွေ့
တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒါပေမယ့် သေနတ်ပစ် ခံရတယ်လို့ မထင်ဘဲ အပူမိပြီး သေသွားတာလို့
ထင်ပုံရတယ်။ သူ့ ကို မေးတာ စစ်တာတွေ အလုပ်ခံချင်ပုံ မကျဘူး။ အစတုန်းက
ဒီလိုမမြင်ခဲ့ဘူးဗျာ၊ တကယ်ပဲ'

ကျွန်တော် တို့ အားလုံးသည် အတန်ကြာ မျှ ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ကျွန်တော်
က

' ဒါဖြင့် ကောင်မလေးကကော ဘယ်ရောက်သွားသလဲ'

အင်စပက်တော် အုတ်က မျက်မှော င်ကုတ် လို က်ပြီးနောက် မကျေမချမ်းဖြင့်
မဲ့လိုက်သည်။

' ကောင်မလေး အ ဖြစ် ကတော့ သနားစရာပဲ ၊မတော် တဆ ဖြစ်တာလား
တော့မသိဘူး၊ မြင်လိုက်ရတဲ့ လူရဲ့ အဆိုအရ ကတော့ တမင် ဖြစ်တာလား မတော် တဆ
ဖြစ်တာလားဆိုတာ ခွဲလို့ မရဘူးတဲ့ '

ကျွန်တော် တို့သည် သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ အုတ်က အကျိုး အကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။

'ကျွန်တော် ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ကောင်မလေးက တရားခံကို အလီဘိုင် ထွက်ချက် ပေးတုန်းမှာ ကျွန်တော် စာသင်က ကျွန်တော် ကို လှမ်းအကြောင်းကြား လိုက်တယ်လေ၊ ကောင်မလေးဟာ ဒီနေ့မနက် ရင်ခွဲရုံ ကို သွားကြည့်ပြီး ပြန်အလာမှာ မော်တော် ကားတစ်စီး အောက်ကို ထိုးလှဲချလိုက်တယ်ဗျ။ ပွဲချင်းပြီးပဲတဲ့ '

အုတ်သည် ခေါင်းကို ယမ်းလိုက် ၏။ သူ့ ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေပုံ ရသည်။

'ဂတ်တဲကို လာတုန်း ကတော့ အမှန်အတိုင်း အစစ်ခံဖို့ လာတာ ဖြစ်မယ်ဗျ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ ဂိုဏ်းသားတွေ က အပေါ်ထပ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလို့ အထွက်ခိုင်း ထားလိမ့်မယ်၊ ကံအားလျော်စွာ အလောင်းက နေရာရွှေ့သွားပြီး အခြားတစ်နေရာကို ရောက်သွားတဲ့ အခါကျတော့ ထွက်ချက်ကို အပြင်ခိုင်းလိုက်တယ်။

သူတို့လူ ခို နိဗ္ဗာန်ဟာ အပေါ်ထပ်မှာ ပဲ ရှိတယ်လို့ အထွက်ခိုင်းလိုက်တယ်၊ ဒီတင် ကောင်မလေးလဲ နေရာပြောင်းပြီး ထွက်ရတာ ပဲ၊ ကံတရားက တော် တော် ရယ်စရာ ကောင်းတယ်နော်၊ အလောင်းက လမ်းကျဉ်းလေး ထိပ်မှာ ရှိတုန်းက သူတို့လူကို အပေါ်ထပ်မှာ မရှိဘူးလို့ ဘူးခံဖို့ အထွက်ခိုင်းတယ်၊ နောက်ကျတော့ တာဝန်မဲ့တဲ့ပုလိပ်က အလောင်းကို တစ်နေရာ မှာ ရွှေ့ထားလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ သူတို့လူဟာ ဘယ်ကိုမှ မ သွားပါဘူးလို့ အထပ်ခိုး အပေါ်ထပ်မှာ ရှိပါတယ်လို့ ပြင်ပြီး အထွက်ခိုင်းရတယ်။

ဖြစ်ချင်တိုင်းလဲ မ ဖြစ်ရ ဆိုတာ ဒါမျိုး ပဲ ထင်ပါရဲ့'

အုတ်က ကင်ပီယန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

'အင်း၊ ဒီတစ်ချို့မှာ တော့ ခင်ဗျားထွက်နည်းက လူ့သ ဘာဝတွေ ကို ထည့်မတွက်ဘဲ ပုလိပ် မောင်ကနဲ့ မောင် ခကို ကြည့်ပြီး တွက်တာ မှန်သွားပြီဗျာ။ တကယ်လို့သာ သူတို့နှစ် ယောက် ကိုယ့်နယ်ကို တာဝန်သိသိ စောင့်ကြတယ်ဆိုရင် ဒီအမှု ကို

စဉ်းစားရတာ တော် တော် လွယ်မှာပဲ'

ကင်ပီယန်သည် မည် သို့မျှ ဝေဖန်ခြင်းမပြုပဲ ခပ်မဆိတ် နေလေ၏။

(အင်္ဂလိပ် စာရေး ဆရာမ Magery Allingham \ Tha Border Line
Case ကိုဘာသာပြန်သည်။

*